

Časopis s podobami za slovensko mladino.

:: S prilogo „Angelček“. ::

Štev. 2.

V Ljubljani, dne 1. februarja 1910.

Leto 40.

Kaznovana bahavost.

Velike mačice snežene
na gozdič temen padajo;
z bremenom vedno težjim, večjim
drevo in grm obkladajo.

Pri starem hrastu vitek gaber
že skor do zemlje se šibi,
a hrast ohol ga ogleduje,
se smeje mu in govori:

„Zdaj, šibki gaberček, boš videl,
kaj zima je, in kaj je mraz.
Starosti nikdar ne ukašaš
tako častite kakor jaz.

Še letos te pobere zima,
a jaz še stal bom nekaj let;
ej, potlej pa na starost pozno
rad šel bom v žarko peč se gret.“

Velike mačice snežene
na hrast mogočni padajo
in skoraj že z neznosno težo
ramena mu obkladajo.

Oj, to teži! Hrast stoka, poka —
in slednjič strašno zaječi.
Bahavi hrast na snežni zemlji
podrt, uničen, strt leži . . .

Njegove veje pa zadele
na gaber so, otresele sneg,
da vitki gaberček spet vstane
ravan in čvrst kot v vesne dneh.

„Zdaj imaš ti, oj hrast oholi,
kar meni prej obetal si,
jaz rešen sem prezgodnje smrti —
a hrast oholi, kje si ti?“

Mokriški.

